

AUGUST

Dobře vím, že nejsem obyčejný desetiletý kluk, i když dělám obyčejné věci. Pochutnávám si na zmrzlině, jezdím na kole, občas si zakopu s míčem a hltám počítačové hry. V tom jsem, myslím, úplně obyčejný a taky si tak připadám. Obyčejný kluk ale ostatní děti nevydělají na hřišti tak, že s křikem prchají. Na obyčejné děti nikdo pořád nezírá s otevřenou pusou.

Kdybych našel kouzelnou lampu, která by mi mohla splnit obyčejné přání, určitě bych si přál mít normální obličej, kterého by si nikdo nešímal. Bylo by fajn projít se po ulici, aniž by na mě nejdřív všichni čučeli a pak se náhle zadívali jinam. Takže jsem došel k závěru, že za obyčejného kluka se považuji jen já sám.

Ale už jsem si na to, jak vypadám, zvykl. Naučil jsem se nevidět, jak se lidem kolem mě tváří. Umíme to už všichni docela dobře: já, máma a táta i sestra Via.

Via se na mě taky nedívá jako na normálního brácha. Sice to tvrdí, ale kdybych byl normální, tak by neměla pocit, že mě musí před ostatními pořád chránit. Ani pro mámu s tátou nejsem obyčejný syn. Pro ně jsem prý zase výjimečný. A tak jsem na světě asi jediný, kdo mě vidí jako obyčejného kluka.

Abych nezapomněl, jmenuju se August. Nebudu vám popisovat, jak vypadám. Ať si už představíte cokoli, tak je to ve skutečnosti ještě mnohem, mnohem horší.

Lidé si myslí, že nechodím do školy kvůli tomu, jak vypadám, ale tak to není. Je to kvůli všem těm operacím, které jsem musel podstoupit. Od narození už mě operovali sedmadvacetkrát. Máma mě proto učila doma. Příští týden začnu chodit do páté třídy. A protože jsem ještě nikdy nebyl v opravdové škole, tak jsem z toho pěkně vykulený.

SUMMER

Pár dětí se mě docela vážně vyptává, proč se tolik kamarádím s takovou „zrůdou“. Přitom ho vůbec neznají. Kdyby ho aspoň trochu poznali tak o něm nic takového neřeknou.

„Protože je to fajn kluk!“, odpovídala jsem. „A neříkej mu tak.“

„To tě říd' a taky požádal, abys s ním kamarádila?“ vyzvídala Charlotta.

„Ne, já s ním kamarádím, protože chci,“ odpověděla jsem.

Kdo by řekl, že posezení s Augustem u oběda bude vířit vášně? Všichni se tváří, že je to ta nejdivnější věc na světě. Divní jsou ale hlavně někteří spolužáci.

Nejdřív jsem se k němu posadila z lítosti. Kvůli ničemu jinému. Ocitl se v úplně nové škole a vypadá, jak vypadá. Nikdo s ním nemluvil. Všichni na něj jen zírali. Holky u našeho stolu si o něm špitaly. Ve škole bylo ten den víc nových dětí, ale všichni mluvili jen o něm. Julian mu začal říkat zombík. A nikdo už mu neřekl jinak. Když je někdo někde nový, je to těžké pro každého, i když vypadá normálně. Natož pro něj, s takovým obličejem.

Tak jsem si k němu sedla. Nebylo to žádné velké hrdinství. Štve mě, jak o tom všichni mluví.

Je to obyčejný kluk. Nikdy jsem sice nikoho podobného neviděla, ale jinak je stejný jako my.

JACK

Zprv je třeba říct, že na jeho tvář si rychle zvyknete. Na začátku jsem se bál, že to nezvládnou, ale asi po týdnu jsem musel uznat, že to není tak zlé.

A za druhé, Auggie je fajn kámoš. Je s ním hrozná sranda. Učitel třeba něco vykládá, August mi zašeptá nějaký vtip a já se můžu umlátit smíchy. Je to hodný kluk a rád s ním trávím čas. Povídáme si spolu o všem možném.

Zatřetí není to žádný hlupák. Myslel jsem si, že bude hodně pozadu, když zatím nechodil do školy. Ale ve většině předmětů toho ví víc než já. Možná to není taková bedna jako Charlotta nebo Ximena, ale nemá do nich daleko. A na rozdíl od nich mi napoví, když to potřebuju. Taky jsem od něj jednou opsal domácí úkol, ale z toho byla pěkná polízanice.

Začtvrté musím říct, že když Augusta už teď dobře znám, tak se s ním chci kamarádit sám od sebe. Nejdřív jsem to udělal jen proto, že mě o to říd'á požádal, abych byl na něj obzvlášť hodný a staral se o něj. Teď jsem ale s ním už i bez toho. Směje se všem mým vtipům a jde se mu s čímkoliv svěřit. Je to bezva kamarád. Kdyby se všichni kluci z pátého ročníku postavili do řady a já si měl vybrat jednoho, se kterým chci kamarádit, vybral bych si August.

Zdroj:

PALACIO, R. J. (Ne)obyčejný kluk. Vyd. 1. Praha: Knižní klub, 2013. 319 s